Speech Lilianne Ploumen, Politieke Ledenraad, 17 september 2011. Gesproken woord geldt.

Partijgenoten,
Welkom op de Politieke Ledenraad, hier in het Pakhuis de Zwijger in Amsterdam.

Doorgaans begin ik mijn openingswoord op de Ledenraad altijd met het aanstippen van de onderwerpen van de middag, om vervolgens in een vloeiende beweging het kabinet een hak te zetten, of om onze eigen, betere plannen te presenteren.

Vandaag begin ik anders. Er zijn namelijk onderwerpen die zich niet lenen voor mooie volzinnen, soepele bruggetjes of ronkende woorden. Onderwerpen die groter zijn dan wij in woorden - hoe mooi ook - kunnen vatten. Onderwerpen die ons woedend maken, verdrietig doen zijn, verbijsteren, maar ook strijdbaar maken.
Dat wat er op 22 juli in Oslo en op Utøya gebeurde, is zo'n onderwerp. Ieder woord dat wordt gewijd aan het immense verdriet dat dit drama heeft veroorzaakt, is slechts een benadering van het leed dat door de nabestaanden en onze partijgenoten in Noorwegen wordt gevoeld.

Laat ik daarom volstaan met een citaat uit een speech van Jens Stoltenberg, de premier van Noorwegen:

"We zijn nog steeds geschokt door hetgeen gebeurd is, maar we zullen nooit onze waarden opgeven. Ons antwoord is meer democratie, meer openheid, meer menselijkheid. Maar nooit naïviteit. Niemand zei het beter dan het meisje van de jeugdafdeling van de Arbeiderspartij dat werd geïnterviewd door CNN: als één man zoveel haat kan opbrengen, dan kun je je alleen maar inbeelden hoeveel liefde wij samen kunnen opbrengen.

Beste mensen,
De stap van het drama in Noorwegen naar de realiteit van vandaag is groot, maar we maken hem samen. We hebben veel te bespreken vandaag. Later vanmiddag gaat u uiteen in deelsessies om op een viertal onderwerpen met Kamerleden en Europarlementariërs van gedachten te wisselen: over de Arabische Lente, over de Eurocrisis, de stapeling van bezuinigingen en over arbeid.

We beginnen zo met een ander, bijzonder actueel onderwerp: het pensioenakkoord.

Deze week hebben wij extra voorwaarden aan het pensioenakkoord verbonden, en minister Kamp is om. In de woorden van NRC Handelsblad: Kamp buigt. Het kabinet heeft er verstandig aan gedaan om naar onze eisen te luisteren.

Beste mensen,
Door onze inzet ligt er nu een goed akkoord. Een akkoord dat aan onze eisen voldoet. Een akkoord dat mensen met een klein pensioen, mensen die lang gewerkt hebben of mensen die met een laag inkomen juist willen doorwerken, ondersteunt. Een akkoord dat de solidariteit tussen jong en oud stevig verankert.

Wij zijn een serieuze partij en als een akkoord goed is, dan steunen wij het. Wij willen niet gokken met de toekomst van onze kinderen, wij zijn geen club van boze oude mannen die alleen maar aan zichzelf denken. Daarom hebben wij onze eisen gesteld en daarom steunen wij dit akkoord. Voor ons en onze kinderen.

Beste mensen,
Komende dinsdag is het Prinsjesdag. De dag waarop de troonrede wordt uitgesproken. De plannen van het kabinet kennen we namelijk al. Al sinds afgelopen donderdag 16.00 uur.

“Koersvast in onzekere tijden.”, zo luidt de aanhef van de Miljoenennota. Onzekere tijden zijn het zeker, maar koersvast? Het kabinet is maar op twee dingen koersvast.

Eén: de rekening van de crisis oneerlijk verdelen; en twee: van de daken schreeuwen dat zij die het even niet op eigen kracht redden, hun eigen hoofd maar lekker boven water moeten zien te houden.

Koersvast is het zeker, maar het is wel een ramkoers.

Beste mensen,
Er is één man die de potpourrie van oneerlijk maatregelen van het kabinet te vuur en te zwaard blijft verdedigen. En dat is Geert Wilders.

Ook Geert zal de Miljoenennota goed lezen en van commentaar voorzien. Zijn inbreng laat zich echter makkelijk uittekenen:

minder immigratie.…blablabla.…veiligheid..…blablabla…linkse kerk..…blablabla…allemaal de schuld van de PvdA….blablabla…..Henk en Ingrid…blablabla… kortom: het bekende verhaal.

In ruil voor een halfzachte integratie en immigratie paragraaf – waar minister Leers zelfs niet in lijkt te geloven - heeft Geert de ziel van zijn kiezers aan de hoogste bieder verkocht. Aan Mark en Maxime in zijn geval.

Zomaar, zonder een centje pijn. De pijn zit namelijk niet bij hem, maar bij zijn kiezers.

Ik heb die pijn eens op een rij gezet.

De pijn van een gewoon gezin, in een huurhuis, paar opgroeiende kinderen, met een normaal salaris en een baan in de bouw en op kantoor:

Komt’ie:

• De huur van het huis gaat omhoog;
• De zorgpremies en het eigen risico stijgen;
• De kinderopvang wordt veel en veel duurder;
• De buitenschoolse opvang wordt onbetaalbaar;
• De kaartjes voor De Toppers stijgen fiks in prijs;
• De wijk waar ze wonen wordt er niet fijner op;
• Er gaat geen cent extra naar het onderwijs van de kinderen;
• Het persoonsgebonden budget wordt de nek omgedraaid;

Terwijl er niets noemenswaardigs extra wordt gevraagd van de hoogste inkomens...

Beste Geert, in ruil voor een plek aan tafel, laat je je kiezers in de kou staan. Je pleegt gewoonweg verraad.

Beste mensen,
De Partij van de Arbeid zal laten zien dat het anders kan. Dat de lasten eerlijk verdeeld kunnen worden en dat samen beter werkt dan 'ieder voor zich'. Dat er een alternatief is voor de plannen van dit kabinet.

We laten dat in Den Haag zien, maar ook in Leeuwarden, Rotterdam, Doetinchem en Tilburg. In Breda, Zwolle en in Zaandam, kortom in heel Nederland. Vandaag zijn we in al die steden – en op talloze andere plaatsen - de straat op gegaan, van deur tot deur. Om te laten zien: samen werkt beter. En zo is het.

Dank u wel.